

Churchill (Manitoba)

58°46'09"N 094°10'09"W

Centre Cívic Dalt la Vila

C/ Germà Bernabé, 1-7

Tel. 93 384 44 44

Fax 93 384 40 17

ccdaltlavila@badalona.cat

Exposició fotogràfica del 20 d'octubre al 22 de novembre

de dilluns a divendres, de 9 a 14 h i 16 a 21 h

Si esteu interessats en l'adquisició d'alguna de les fotografies exposades, envieu un correu amb les vostres dades i títol de l'obra a l'adreça de correu dtauste@yahoo.com. Trobareu la llista de preus a l'entrada de la sala.

daniel.tauste
WILDLIFE PHOTO

2010 CAPITAL DE LA
BADALONA CULTURA
CATALANA

cercant Nanuq

Centre Cívic Dalt la Vila

Ajuntament de Badalona

CENTRES
CÍVICS
Badalona

Principis d'octubre: centenars d'óssos polars (*Ursus maritimus*) es congreguen al llarg de *Cape Churchill* (estat de *Manitoba*, nord del *Canadà*). Aquest cap és una plataforma orientada vers al nord que sobresurt cinquanta quilòmetres i s'endinsa a la *badia de Hudson*. Els vents predominants del nord-oest i el corrent fred que travessa la badia provinent de l'Àrtic, desplaça el gel creixent i l'aigua glaçada cap a *Churchill*. Si afegim a aquests factors la desembocadura d'aigua dolça dels rius *Churchill* i *Seal* (que fa baixar notablement la salinitat de l'aigua) podem entendre millor la particularitat d'aquest indret: *Cape Churchill* és el primer punt on es comença a formar la banquisa de gel en tota la *badia de Hudson*, el primer punt en glaçar, i això atrau al gran ós blanc, que espera pacientment el retorn a les seves terres de caça.

Gairebé tots els anys, a mitjans de novembre, la plataforma de gel es prou gruixuda per aguantar el pes d'un mascle adult: llavors ha arribat el moment i els óssos de *Churchill*, un cop més, emprenen la migració cap a les seves terres de caça, tot i que serà a la primavera quan comença l'acció, quan les temperatures pugen i fa que el gruix del gel comenci a disminuir i a crear obertures, donant facilitat d'accés als caus de les foques, que estaven segellats durant el cru hivern àrtic.

Aquest va ser el motiu que em va fer saltar al *Canadà*, trobar-me amb *Nanuq* (segons la llengua dels *Inuit*), el gran ós blanc, tot i que seria al final del viatge. Abans, tenia tres setmanes per recórrer racons quasi verges. Va ser així doncs, somiant amb óssos polars, com vaig començar recorrent l'illa de *Terranova*. Sols el nom em feia ganes d'explorar, trepitjar la terra que els vikings van descobrir, molt abans de que *Cristòfol Colom* arribés per "primera vegada" al continent americà.

Terranova no va defraudar: els penya-segats, fars i il·luminats per les darreres llums del dia, grans reserves marines plenes d'aus, el cel ple d'estels van fer de la meua arribada un cúmul d'emocions, fent que perdés de vista el gran nord i m'embriagués de la calidesa de *St. John's* (la capital) amb música en directe i una cervesa a qualsevol dels seus pubs. Després de recórrer els racons d'aquesta illa bromosa i màgica, el meu viatge va continuar a les muntanyes rocoses.

L'arribada a *Calgary*, vista a deu mil peus d'alçada augurava llargues caminades, retrobar-me amb la muntanya, amb la fauna, amb l'olor a terra mullada, intentaria envoltar-me de la cultura de les tribus indígenes (també anomenades primeres nacions). Segons m'apropava a la capital de l'estat d'*Alberta*, observava des de la finestreta de l'avió con la terra s'esquerdava, es trencava, com si tingués set o com si es tractés de la pell d'un vell castigat per l'astre rei... les praderies del sud de l'estat amagaven una gran sorpresa: els boscos, els seus habitants, les glaceres i els cims nevats.

En silenci, ocults, cérvols, esquirois, ossos bruns i els llargs combois de la *Canadian Pacific Railway*, em feien companyia en les meves jornades pels diferents parcs nacionals (*Yoho, Glacier, Jasper, Banff*).

Llacs transparents blau turquesa, ja solitaris (els turistes fugen del fred de les nevades de la tardor), tarteres rocoses i solitaris *Inukshuks* (construccions de pedra amb forma humana construïts pels inuit i les tribus del nord del *Canadà*, utilitzats per la navegació o com punts de referència) m'empenyien cap al fred més rigorós, la tundra àrtica que m'esperava.

Vaig viure les Rocoses amb l'empenta d'un explorador, descobrint racons sense res més que naturalesa... preparant la trobada amb el gran ós blanc...

Principis de novembre: arribo a l'aeroport de *Churchill* amb ulls cristal·lins. Fora, recollint l'equipatge, una desena de persones, entre fotògrafs i vilatans mentre els seus familiars els hi donen la benvinguda... el terra de la pista ple de sal. Feia un dia rúfol, amb cel plomís i el vent glaçat que tallava la pell. Tímidament l'aigua de la badia començava a glaçar. Petits grups de turistes passejaven pels carrers, excitats buscant records, mentre jo prenc una xocolata calenta al *Lazy Bear* i preparo l'equip... el gran moment havia arribat.